

[Jønson.]

til at ansætte en Mængde Politi, derom kan der ikke være Tvivl; at vi ogsaa maa ansætte en hel Mængde flere Mennesker ved Toldvæsenet, er ligeledes utvivlsomt.

Jeg har undersøgt, hvilke Udgifter Finland — som jo ved Siden af Amerika er det eneste Land, der har et saakaldt Forbud, men hvor i øvrigt mange Mennesker drikker til den store Medaille — har paa denne Lovgivning. Jeg har ikke selv været der for nylig, men de, der har været der, siger, at man med største Lethed kan faa alt, hvad man ønsker at drikke. Finlands Udgifter til Afholdsbevægelsen var før denne Lovgivning ca. 40 000 finske Mark. I 1924 var man oppe paa 1½ Mill. Mark, og i 1927 havde man en Udgift til Administrationen af Forbudsloven paa over 2 Mill. Mark. Naar man sammenligner disse Tal med Amerika, der er oppe paa en 70 Mill. Kr., er det jo forholdsvis smaa Beløb, men vi maa ogsaa huske paa, at der er ret stor Forskel paa Indtægterne i disse to Lande.

Der var meget andet, jeg kunde ønske at omtale i denne Forbindelse, men jeg tror, jeg kan nøjes med en enkelt Ting endnu. Det ærede Medlem Hr. Olufson, Afholdsmanden, konstaterede her fra Talerstolen, at Oplysningens Vej ikke er den, man skal gaa, den har vist sig ikke at være tilstrækkelig. Den højtærede Indenrigsminister har sagt, hvad jeg fuldt ud kan tiltræde, at Undervisning i Skolerne angaaende denne vigtige Sag er en af de Veje, man bør gaa; hvis man gik den Vej, var det en solid Basis at bygge paa. Ja, jeg er overbevist om, at den er langt mere solid end de Veje, man her i Lovforslaget tænker paa.

Saa sagde det ærede Medlem, at nu rullede det nedad, og det var derfor, man fra afholdsvenlig Side vilde have Loven gennemført. Det er dog en højst mærkelig Udtalelse. Hvis det er rigtige Tal, jeg har, havde vor største Afholdsorganisation for nogle Aar siden 35 743 Medlemmer, medens den i 1919 havde 64 230 Medlemmer, altsaa en Tilbagegang paa 44 pCt. Jeg tænkte meget over disse Tal, da jeg saa dem, men da det ærede Medlem Hr. Olufson havde udtalt, at nu raslede det nedad, og derfor skulde der handles nu, forstod jeg jo, at de 20 000—30 000, der i de senere Aar har forladt denne Organisation, vil man nu søge at vinde tilbage, og nye Medlemmer skal tilkomme.

Men jeg tror ogsaa, det er galt, jeg

tror, at Afholdsbevægelsen lider under denne Forbudstale. Der findes mange Afholdsmænd, der findes mange af vore Medborgere i dette Land, som ikke har sluttet sig til Afholdsbevægelsen, men som ikke nyder Alkohol. De er alle sammen med en saadan Lovgivning som den her omtalte, og hvis det drejer sig om at skaffe flere Medlemmer til Afholdsorganisationerne, vil jeg henstille til ærede Medlemmer ikke at bruge dette Lovforslag. Lad os foreløbig lægge det hen i et Udvalg, give os rigtig god Tid til at se paa det, foretage en Masse Undersøgelser o. s. v., saa vi kan faa Tid til at puste lidt. Jeg tror, det er det rigtige.

Første Næstformand (Pinstrup): Jeg skal her afbryde Forhandlingerne. Jeg giver Ordet til det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, der vil forelægge det tidligere anmeldte Lovforslag om Ændring i Lov om værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Niels Petersen): Det Lovforslag, jeg herved paa Medforslagsstilleres og egne Vegne skal have den Ære at forelægge for dette høje Ting, gaar ud paa at ændre og lempe Bestemmelserne om Tjenestetidens Længde i Lov Nr. 625 af 13. December 1917 om værnepligtiges Anvendelse til civilt Arbejde.

I Samlingen 1926—27 forelagde vi her i Tinget et Lovforslag, der ligeledes tog Sigte paa i nogen Grad at fjerne den særdeles store Ulighed, som, hvad Tjenestetidens Længde angaar, bestaar mellem dem, der af Samvittighedsgrunde vælger den civile Værnepligt, og det øvrige Mandskab. Vi nærer vedblivende den Anskuelse, at det Lovforslag, vi den Gang forelagde, var velbegrundet og, om jeg saa maa sige, meget maadeholdent. Det foreslog at lempe Lovens haarde Bestemmelser om Varigheden af den civile Tjenestetid, men det gik ingenlunde saa vidt som til Gennemførelse af fuld Ligelighed mellem militær og civil Tjenestetid.

Desuagtet mødte Forslaget saa stærk Modstand, at der ikke var nogen Udsigt til at se det gennemført. Da Regeringen vedblivende nægter at forhandle om en Militærordning, hvorved den tvungne Soldatertjeneste afskaffes, har vi ment at burde gøre et nyt Forsøg paa at hidføre en Ordning, hvorefter den civile Tjenestetid kommer til at staa i nogen-